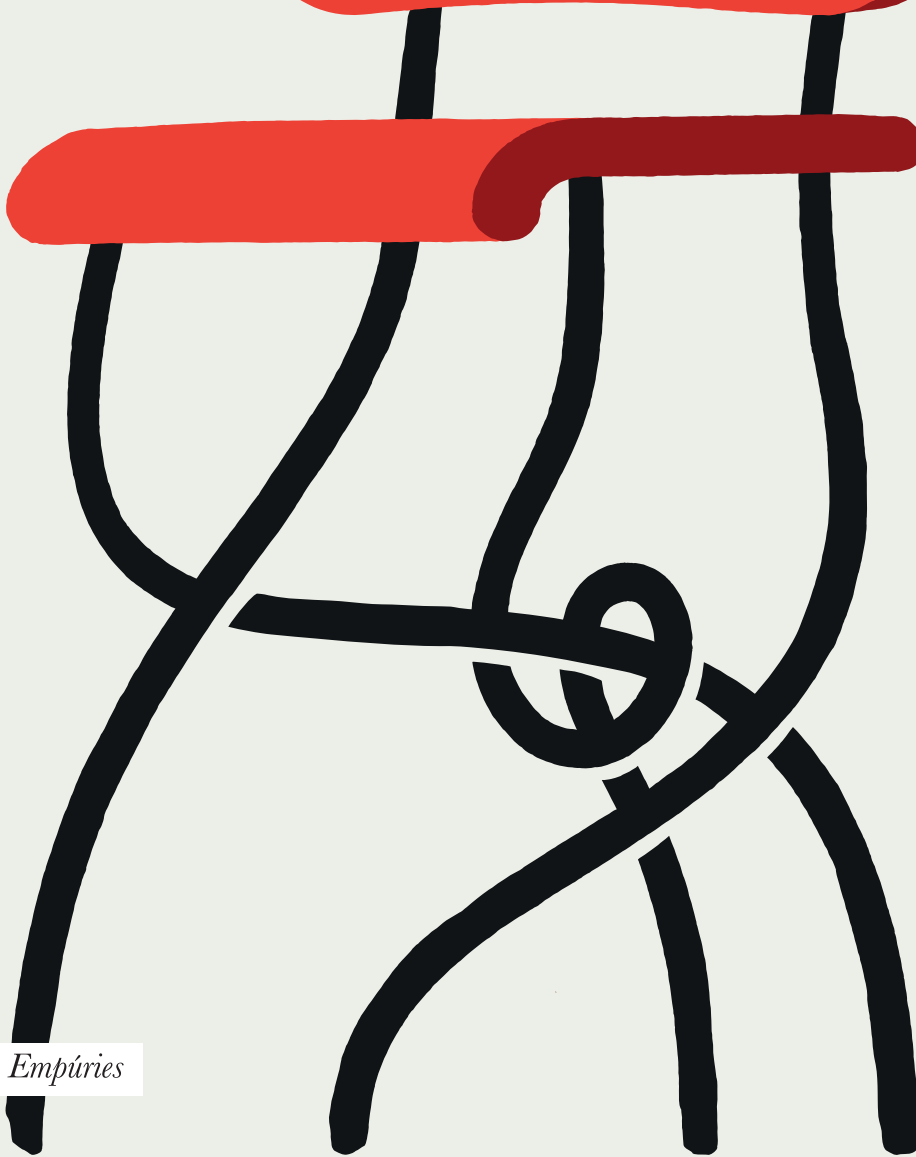

JORDI GALCERAN

EL MÈTODE GRÖNHOLM

EDICIÓ DEL 20È ANIVERSARI

Empúries

Jordi Galceran

El mètode
Grönholm

Edició del 20è aniversari

Textos preliminars de Sergi Belbel i Andreu Gomila

Editorial Empúries

Barcelona

El mètode Grönholm es va estrenar
el 29 d'abril de 2003 a la Sala Tallers
del Teatre Nacional de Catalunya
en el marc del projecte T6.

Primera edició: 2003
Primera edició en aquesta col·lecció: gener del 2023

© Jordi Galceran, 2003, 2023
© del seu text, Sergi Belbel, 2023
© del seu text, Andreu Gomila, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.971-2022
ISBN: 978-84-18833-69-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix
una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals
perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema
viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia
creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant
la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

TAULA

Grönholm, <i>el fenomen global</i> , per Sergi Belbel	9
<i>Més de 2 milions d'espectadors per a un clàssic popular</i> , per Andreu Gomila	15
EL MÈTODE GRÖNHOLM	21
Final alternatiu	107
Cartells	111

EL MÈTODE GRÖNHOLM

Sala de reunions d'una empresa. Mobiliari de qualitat. Parquet. Parets folrades de fusta. Sobre una taula, ampolles d'aigua i quatre gots. Un tapís mironià a la paret.

Al fons, una porta doble. En un lateral, una porta més petita. Un gran finestral deixa entrar la darrera llum del capvespre. A través del finestral, el cel. Intuïm que la sala es troba en un pis d'alçada.

En una de les cadires, hi seu Ferran Augé, un home d'uns trenta-vuit anys. Atractiu. Vestit elegant i modern. Davant seu, sobre la taula, un maletí d'executiu.

Després d'uns segons, Ferran mira el rellotge, treu del maletí un diari d'informació econòmica i comença a fullejar-lo.

Sona un mòbil. Ferran se'l treu de la butxaca i el connecta.

FERRAN, *al mòbil*: ¿Sí?... Hola, nano... Ja hi soc. Estic esperant...

Per la porta doble entra Enric Font. Ferran sembla que no el veu.

Hòstia, ¿aquesta nit a sopar?... ¿I per què quedes sense dir-me res? No, no vindré. No ho sé, tu mateix... Passo de llepar el cul a aquests japonesos per quatre duros. Escolta, estic a punt que em donin una feina de collons, o sigui que, per mi, els pots dir que se'n vagin a prendre pel sac... Estic tip d'abaixar-me els pantalons davant d'aquests gilipolles... Mai més. T'ho juro.

Ferran veu Enric.

FERRAN, *al mòbil*: T'he de deixar.

Ferran guarda el mòbil. Enric és un home grassonet, que supera la quarantena. També du trajo, però no tan modern com el de Ferran. Maletí d'executiu a la mà, un maletí més usat que el de Ferran.

ENRIC: Bona tarda.

FERRAN: Bona tarda.

ENRIC: M'han dit que l'entrevista és aquí...

FERRAN: Sí, a mi també.

ENRIC: ¿Vostè és de l'empresa...?

FERRAN: No, no. Soc un candidat al...

ENRIC: Ah, jo també.

FERRAN: Encantat.

ENRIC: Igualment.

Encaixen. Enric deixa el seu maletí a la taula. Hi ha uns segons de silenci.

ENRIC: ¿T'han explicat alguna cosa?

FERRAN: No. Res.

ENRIC: Curiós, tot plegat, ¿no?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Tècniques no convencionals.

FERRAN: Això sembla.

ENRIC: Quan m'ho van proposar... No sé. No és... habitual. ¿Què serem, nosaltres dos?

FERRAN: No ho sé. Hi ha quatre gots.

ENRIC: Potser són pels que ens han d'entrevistar.

FERRAN: Potser.

ENRIC: Això de l'entrevista conjunta és una mica... com a mínim, original. I més per a una feina d'aquest nivell. Normalment, és tot més confidencial.

FERRAN: A mi, això...

ENRIC: No, a mi també, però, vaja... Tu i jo no ens coneixem. Però seria fàcil que ens trobéssim algú conegut.

FERRAN: ¿I què?

ENRIC: Home, seria una mica violent.

Enric seu. Uns instants de silenci.

ENRIC: ¿Has vingut amb cotxe?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Jo també. Quin trànsit, ¿no?

FERRAN: Com cada dia.

ENRIC: Jo ja he fet tres entrevistes. No sé què més volen saber de mi. ¿I tu, quantes n'has fet?

FERRAN: Tres.

ENRIC: Com jo.

Enric treu una capseta de caramels.

ENRIC: ¿Un mentolín?

FERRAN: No, gràcies.

ENRIC: Jo no tenia gaires esperances d'arribar fins aquí. Vinc d'una empresa petita, i això és... Bé, en tot això dels mobles i el bricolatge, és la segona del món.

FERRAN: Una empresa és una empresa.

ENRIC: Sí, però jo no he treballat mai en una multinacional. ¿I tu?

FERRAN: Jo he treballat a molts llocs.

ENRIC: I les condicions són increïbles. El sou és... Bé, no sé què deus guanyar tu, però jo gairebé doblaria... Tenia por de fer tard. Era a la Diagonal, parat, i pensava, ara faràs tard i quedaràs fatal. Aquestes coses són importants. De vegades són els petits detalls els que fan prendre una decisió. Jo he hagut de contractar gent i, al final, el que em fa decidir són els petits detalls. La manera de vestir, com m'han donat la mà... I el cotxe. Sempre que puc els acompanyo fins al seu cotxe. Un cotxe diu molt del seu propietari. A vegades et trobes un paio que sembla molt polit i té el cotxe fet una merda.

FERRAN: Tranquil. No has arribat tard.

Per la porta doble entren Mercè Degàs i Carles Bueno. Trenta i pocs. Mercè du un elegant vestit jaqueta. Carles, més informal, pantalons i americana esport, sense corbata. Arracada en una orella.

CARLES, a Mercè: Passa, passa.

MERCÈ: No, passa tu.

CARLES: Siplau.

MERCÈ, somrient: ¿Per què? ¿Perquè soc una dona?

CARLES: Sí, perquè ets una dona.

MERCÈ: D'acord, passo. Però no perquè sigui una dona.

(Als altres:) Bona tarda.

FERRAN i ENRIC: Bona tarda.

CARLES: Bona tarda. *(Presentant-se:)* Carles Bueno.

Carles ofereix la mà a Ferran.

FERRAN: Ferran Augé.

Tots van encaixant alhora que es presenten.

MERCÈ: Mercè Degàs.

ENRIC: Enric Font.

Tots es donen la mà amb tots.

CARLES: ¿Són vostès qui ens han de fer l'entrevista?

ENRIC: No, no, som... entrevistats, també.

CARLES: ¿Tots dos? Nosaltres també.

MERCÈ: ¿I qui ens entrevista?

ENRIC: No ho sabem, encara.

Mercè i Carles deixen les coses.

MERCÈ: Tres homes i una dona. Com sempre.

CARLES: El vint-i-cinc per cent. Políticament correcte.

MERCÈ: Sempre tan graciós, ell. Em sap greu, però ara el políticament correcte és el cinquanta per cent.

ENRIC: ¿Us coneixeu?

CARLES: Vam estudiar junts.

MERCÈ: Bé, jo vaig estudiar una mica més que ell.

CARLES: La matrícules, li dèiem. Ho tenim pelut amb aquesta.

ENRIC: Ja t'ho he dit abans. Era lògic que algú es conegués.

CARLES: ¿I què hem de fer, ara?

FERRAN: Esperar, suposo.

MERCÈ: ¿Ens faran l'entrevista a tots quatre junts?

CARLES: Això em van dir a mi. Una entrevista conjunta amb tots els candidats.

Pausa.

ENRIC: ¿Heu vingut amb cotxe?

CARLES: Jo sí.

ENRIC: Quin trànsit, ¿no?

CARLES: Horrorós.

ENRIC: Sort que tenen pàrquing, perquè si no...

CARLES: Sí, aquí, per aparcar, és impossible.

ENRIC: ¿També heu fet tres entrevistes, vosaltres?

CARLES: Jo sí.

MERCÈ: Jo també.

ENRIC: I aquesta és la quarta. He passat algunes vegades per això, i mai m'havien fet quatre entrevistes. No sé què més volen saber de mi...

En una de les parets laterals s'obre una porteta. S'obre de dalt cap a baix, aturant-se a quaranta-cinc graus. És com una bústia que, fins ara, havia quedat dissimulada a la paret. Mercè és qui s'hi troba més a la vora.

MERCÈ: Ei. S'ha obert això.

Un moment de silenci.

CARLES: Doncs mira a veure què hi ha.

Mercè ho mira.

MERCÈ: Un sobre i un cronòmetre.

FERRAN: ¿Un cronòmetre?

MERCÈ: Digital.

CARLES: ¿Hi posa res, al sobre?

MERCÈ: No. ¿L'obro?

FERRAN: ¿I a mi què m'expliques? No ho sé.

Mercè obre el sobre.